

בית הלוי דרוש יז

והענין נבאר על דרך הדרוש דהנה ישראל אמרו במתן תורה כל אשר דבר ה' נעשה ונשמע וקיבלו על עצמם לקיים התורה וכל מצותי גם קודם שידעו כל פרטי התורה והמצות מה הם עד שהאפיקורסים והצדוקים הקשו עליהם ע"ז כדאיתא במס' שבת (דף פ"ח.) דא"ל ההוא צדוקי לרבא עמא פזיזא דקדמיתו פומייכו לאודנייכו ברישא איבעי לכו למשמע אי מציתו קבליתו ואי לא קבליתו והנה יש להבין דידוע דעת הרמב"ם פ"ה מהל' מכירה] דהמחייב עצמו בדבר שאינו קצוב אין החיוב חל עליו כלל ואם יקבל אדם על עצמו בקנין גמור אגב סודר לעשות כפי אשר יאמר פלוני לא יחול עליו חוב כלל כיון דבעת קבלתו לא ידע מה שיאמר פלוני והוי דבר שאינו קצוב וא"כ ישראל שקיבלו על עצמם קודם שידעו הפרטים לכאורה האין יחול עליהם החוב וכבר ראיתי קושי' זו כתובה על ספר ושכחתי מקומו והנראה דקושי' מעיקרא אינה דהרי ודאי דא"ע דס"ל להרמב"ם דאם מקבל על עצמו להתחייב בכל מה שיאמר לו חבירו דלא חל החיוב עליו מ"מ הרי גם הוא מודה דיכול אדם למכור עצמו לעבד והרי ג"כ מחויב לעשות לרבו כל מה שיצווהו והחילוק בזה פשוט דהמקבל על עצמו בחיוב לעשות מה שיאמר הרי עיקר הקבלה על עצמו הוא החיוב דהרי גופו לא הקנה לחבירו ונמצא דהחיוב הוא דבר שאינו קצוב אבל המוכר עצמו לעבד אינו מקבל על עצמו חיוב רק מקנה גופו לרבו וזה יכול להקנות וכיון דנעשה הגוף של רבו הרי ממילא מחויב לעשות כל מה שיצווהו רבו כיון דגופו של רבו וזה פשוט וברור וזה הי' כוונת ישראל באמרם נעשה ונשמע. והנה בני נח מחוייבים בשבע מצות וישראל קבלו תרי"ג מצות ומלבד זה ההבדל ביניהם דגם בהני שבע מצות של בני נח אינם דומים בהם לישראל דאצל בן נח המצות שלהם הם בגדר חיוב עליהם ולא דגופם קנוי להמצות רק הם מחוייבים לקיימם אבל בישראל אמר הכתוב במתן תורה והייתם לי סגולה מכל העמים ואיתא במכילתא על פסוק זה שתהיו קנוים לי ועוסקים בתורה כוונת הפסוק שאמר להם שיהיו גופם ועצמותם קנוי לעבודתו יתברך ולקיום המצות והתורה וזהו שאמר והייתם לי סגולה מכל העמים דבזה יהיו הם שונים מכל העמים שהם יהיו קנוים לו. וכשאמרו ישראל נעשה ונשמע הקנו גופם לעבודתו יתברך וכמאמר הכתוב ישראל עבדי אתה. ומש"ה מהני שפיר אף על גב דבעת הקבלה לא ידעו כל הפרטים:

אמת ליקב להגר"י קמנצקי פרשת וזאת הברכה

עוד [עיקר] אחד הוסיף להודיע, כי התורה היא נשתנה מכל התורות, שכל התורות אינן אלא כשבנה' מתיחד בתוך ד' אמותיו ומוסר עצמו לאלהיו ושם יש לו תורה איך לעבוד, משא"כ תורתנו שהיא מקפת כל צרכי חיינו והיא מסדרת אותם, וכדמצינו [מנחות דף ע"ג ע"ב] שהעכו"ם יכולים להקריב עולות היינו כולו לד' אבל לא שלמים, כי באכילה ושתיה א"א להתפיס לפי דעתם השגת אלקות, אבל אנחנו בנ"י מקריבין אנחנו שלמים ואוכלין בשר ואעפ"כ לקרבן יחשב מפני שאוכלין אנו בקדושה, וכיון שתורתנו היא תורת החיים ולפיכך היא מורשת כל הקהלה ואי אפשר שתתקיים ע"י יחידים, ודו"ק.

רש"ר הירש ויקרא כב, יח
 (ש). הרשות שהוענקה לנכרים להביא נדרים ונדבות אמורה כאן בקרבן עולה, ללמדנו שקרבנות נכרים אינם באים אלא עולות: "אשר יקריבו לה' לעולה" – אין לי אלא עולה בלבד" (מנחות ע"ג). אפילו אם נכרי מביא קרבן לשלמים, יש להקריבו כעולה: "שלמי נכרים עולות". הטעם לדין זה הוא ש"נכרי לבו לשמים" (שם); הרעיון הבסיסי של הקרבנות – שאדם מוסר עצמו לאלוקים – הוא חלק מהכרתו. אך הנכרי אינו מודע לרעיון היהודי המובהק שניתן לו ביטוי בקרבן שלמים: שאפילו בהנאתו מתענוגי החיים בשעת שמחתו בקיום מצווה – גם על ידם ודווקא על ידם – אדם עובד את ה'. כבר ציינו במקומות רבים הבדל זה בין יהדות לאיליות, מבחינת ההשקפה על החיים ורעיון האלוקות (עיין לעיל ג, א).

רבי אברהם בן הרמב"ם – פרשת יתרו

רצוני בזה אמונת היחוד ושבע מצות שהם חייבים בהן כמו שביארה הקבלה¹⁴: **וגו' קדוש**. הקדושה נאמרת במובן כללי ופרטי ומובנה הכללי היא שמירת התורה [שעלין]¹⁶ אמר יתעלה דבר אל כל עדת בני ישראל ואמרת אליהם קדושים תהיו¹⁷ ואמרו (החכמים) ז"ל "זו קדושת מצות"¹⁸ ובמובן פרטי כקדושת אהרן כמו שנאמר בדברי הימים ויבדל אהרן להקדישו / קדש קדשים¹⁹ (ונאמר עוד) כי איש אלהים קדוש הוא²⁰; והיא²¹ כאן במובן הכללי וסוף (טעמו של דבר) זה²² הוא כי בכל עדה (יש) בעלי פולחן חסידים ופרושים אפילו (בין) עובדי עבודה זרה וכך (הם) כעת הכומרים בין אנשי הודו ובין הנוצרים ושאר אנשי העדה משאר האומות נשאר בהפקירות בניאוף וזולתו כמפורסם, ואל יטעה אותך מצב העדה המתדמה לנו ומי שמחקה אותנו²⁴, לכן אמר יתעלה "הנכם אתם כלכם תהיו קדושים" כלומר "לא יהיו קצתכם חסידים ופרושים וקצתכם מנאפים פושעים" כי ישראל כולם חייבים במצות כולן וכל מצוה ומצוה יש בה הקדושה שביארנו (בספר)

WHATSAPP

EMAIL

PODCAST

TORAHANYTIME

ALLDAF

DAFYOMI PORTAL

KOLHALASHON